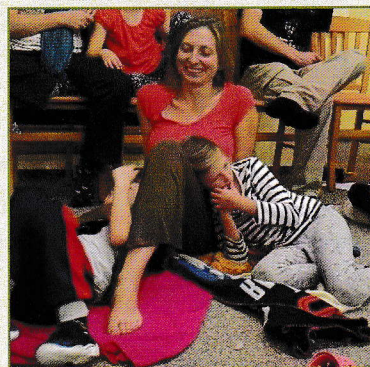

SERIÁL: Životní výhry a prohry terapeutů Metody RUŠ

Tentokrát s terapeutkou Janou Olešovou

V každém čísle vám představujeme jednoho terapeuta nebo terapeutku Metody RUŠ a jeho životní příběh. Položili jsme a položíme každému RUŠterapeutovi i RUŠterapeutce stejné otázky a vy se můžete těšit na jejich různorodé odpovědi. Nahlédneme do jejich života, zjistíme jaké mají radosti i strasti, co je motivuje a co mají rádi a neradi.

Dnes vám blíže představíme Janu Olešovou, milovnici cestování a trojnásobnou maminku, která se postavila na vlastní nohy a řekla ano svému štěstí, i když to neměla lehké.

Jak dlouho děláš RUŠku a jak dlouho terapie?

RUŠka mi přišla do života v době, kdy jsem se rozhodla změnit to, jak žiju, vnímala jsem, že se mi věci opakují, ale neuměla jsem to změnit. Řekla mi o ní kamarádka a do 14 dnů jsem jela na kurz, to bylo v květnu 2013. Neplánovala jsem stát se terapeutkou, chtěla jsem si vyřešit svoje věci a ono to přišlo tak nějak samo a na jaře 2017 jsem se stala terapeutkou.

V čem se ti po RUŠce nejvíce změnil život?

V té době nabral můj život „vysoké obrátky“. Procházela jsem si nejobtížnějším obdobím – drsný rozvod, sama se třemi dětmi, práce po nocích, minimum spánku, sociálka na krku, ex se mstil a byl v tom velice vynalézavý. Tehdy nemít RUŠku, tak bych skočila z okna. Dneska chápu všechny ty mámy, co zůstanou s partnerem, který je týrá, protože je to často snazší než život bez něj.

Proč ses rozhodla být terapeutkou Metody RUŠ?

Tehdy jsem si řekla, že i kdybych pomohla jenom jednomu člověku, tak mi to stojí za to, protože mi RUŠka zachránila život. Od té doby je to jenom lepší a lepší. Dneska, o čtyři roky později bydlím ve vlastním bytě, mám práci, která mě baví, mám úžasného (spíš střeleného, ale hezky) partnera, děti jsou spokojené, ex čas od času pošle pozdrav skrz soud, ale už mi to netrhá žíly, zkrátka zavolám právníkovi a on mi poradí co s tím.

O terapie je zájem, klienti chodí s různými problémy, odchází spokojeni. Miluju, jak jim na konci září oči. Jejich zpětné vazby (když mi dají souhlas samozřejmě) dávám na svoje webovky a je to radost čist. Obvykle stačí jedna terapie a z hromádky neštěstí je rozzářené sluníčko.

Jaká byla tvoje nejhorší terapie? V čem tě posunula a pomohla ti?

Nevím, nic mě nenapadá. Měla jsem pár zbytečných terapií, kdy dotyčný přišel, protože ho k tomu někdo dotlačil. No, a překvapivě to nefungovalo. Už nepotřebuji zachraňovat svět.

Moje nejnáročnější terapie byla, když přišel pán, kterého v dětství týrala starší sestra, dělala to velice mazaně, takže babička s dědou si mysleli, že je to hra, a on byl bezmocný. Rodiče nic netušili. Nikdy to nikomu neřekl, v jeho 46 letech jsem byla první, kdo slyšel jeho příběh. V pěti letech se poprvé pokusil o sebevraždu. Od té doby to zkusil mnohokrát. Během terapie mi došlo, že nepřišel proto, aby žil šťastně nebo aby se usmířil se sestrou... Přišel proto, aby už to konečně dotáhl do konce... Loučil se se mnou se slovy, že jestli tady ještě bude, tak se mi ozve. Neodpustil. Nechtěl. Ví a chápe a chce to tak mít. Po téhle terapii mi bylo hodně těžko a smutno a našla jsem si tam nějaké programy. Po týdnu jsem mu volala a zněl klidně, s terapií byl spokojený, a co udělá s životem, sám v tom okamžiku ještě nevěděl.

Jaké jsi měla dětství?

V porovnání s tímhle klientem jsem měla šťastné dětství. Vesnice, lesy, louky, prostor, volnost, jen mě táta nechtěl a taky neměl rád mámu a hodně se hádali, taky hodně pil a děda byl učitel ve vesnické škole, takže vždycky všechno věděl, lidé se ho báli, já ne, ale za svou drzost jsem „platila“ celé dětství. Bydleli jsme v jednom domě, dneska bych řekla, že děda byl tyran a manipulátor. Radost mít takového dědečka. Následoval rozvod rodičů a pak už bylo líp. Mamka byla a je úžasná. Moc se mi líbí věta, že nikdy není pozdě na to mít šťastné dětství.

Jaký život žiješ teď?

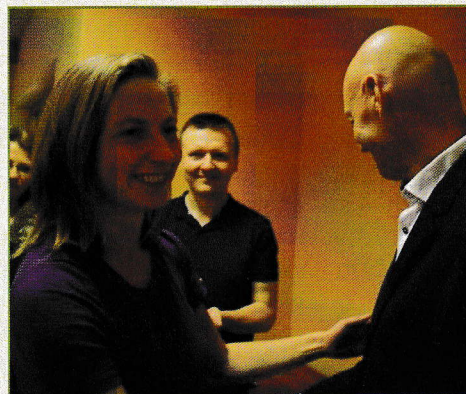
Dneska vím, že dokážu cokoliv, co si usmyslím. Víím, že co mě nezabije, to mě posílí. Miluju Voxelovu písničku „Optimistická“, kde děkuje všem hajzlům, co kdy potkal za to, že je dneska ten, kdo je, vnímám to úplně stejně. Žiju si krásně, šťastně a spokojeně. Už jsem si zvykla na to, že lidé nechápou, jak to můžu všechno stihnout, já nespěchám, jenom když jdu pozdě na autobus, což dělám pravidelně, ale nevadí mi to. Děti, pes a synův nový mazlíček had, práce, RUŠka, online škola, domácnost, kamarádi a kamarádky, přítel (jéjda, ten by brblal, že je až na konci seznamu) – to je můj současný život.

Něco o tobě – koníčky, životní vášeň, v čem vidíš smysl, co miluješ?

Miluji dlouhé procházky, hory, léto, zimu, nevadí mi ani město. Přemýšlím, co nemám ráda – studené jídlo a když mi někdo nutí maso, protože je přece zdravé.

Je něco, co ty chceš sdělit lidem?

Jsem tak normálně šťastná a přeju vám všem, abyste také byli, a když vás něco štve, tak si to vyřešte nebo se vykašlete na řešení a běžte si zaběhat nebo si dejte sklenku vína. Nic není dobře ani špatně. Udělejte to podle sebe, tak ať jste spokojeni.

Tvé oblíbené životní motto, moudro, citát, který tě oslovil?

Kdysi, kdysi dávno jsem žila v Austrálii a cvičila Kung Fu a náš sifu (mistr) vždycky říkal: „How do you know if you don't give it a go?“, „If you train ordinary, you can't become extraordinary!“ „Don't go against the flow.“ „Jak můžeš něco vědět, když to nevyzkoušíš.“ „Když trénuješ obyčejně, nemůžeš se stát neobyčejným.“ „Nechod' proti proudu.“

Mějte se krásně,

Více o Janě: <https://metodarus.cz/cz/jana-olesova-1002/>

Reportáž z...

... prvního setkání lektorů, asistentů a terapeutů na Chytrově

První akce na Chytrově vůbec, chcete-li premiéra, se konala o víkendu 3. – 5. února 2017, což bylo vzhledem k tomu, že se hotel kupoval v prosinci předchozího roku, celkem neuvěřitelné. Bylo potřeba zprovoznit konferenční místnost, jídelnu a udělat spoustu práce, aby se akce a kurzy, které v rychlém sledu následovaly, mohly konat. Víkend se moc povedl!!

Ako doma

Píšem o prvom dojme z nového (nepočítam skutočné roky :-)) RUŠcentra. Na Chytrove mi bolo krásne (aj keď to nebol 5hviezdičkový hotel, možno časom bude :-)) a cítila som sa ako doma. Všetko bolo krásne nachystané, voňavé a čisté. Bolo vidno kus práce, ktorú ste odvodili, a všetko išlo tak, ako malo (komu sa to nezdalo, šup vyčistiť). Tento hotel už som mala aj vo sne aj s ľuďmi, ktorých som v sne nepoznala, avšak už na stretnutí áno. Krásne bolo si pripomínať sen, ktorý sa stal skutočnosťou. Ste skvelí hostitelia. Ďakujem za krásny zážitok.

Lenka Triščíková, po T2

Více fotek najdete na našem webu: <https://metodarus.cz/cz/verejna-fotogalerie/316/>.

Přišlo nám do redakce...

Každý den si uvědomuji, co všechno jste do mě vložili, a s radostí si užívám života. Je veselý, hravý, spravedlivý a plní přání. A za to všechno vděčím vám. Díky a přeji vše dobré.

Janča Pokorná, R3